

IBRIS

Roxana Brănișteanu

We know
books

Dragostea pe strada mea

Roxana Brănișteanu

DRAGOSTEA
PE STRADA MEA

București
2025

UNU

Voiam să fiu singură. Doar eu și sufletul meu făcut harcea-parcea. De fapt, nici nu mai puteam vorbi despre durere. Probabil că așa se simte un nefericit care tocmai a călcat pe o mină. Ori a fost îngropat de un obuz. Sufletul nu i s-a scurs de tot, e liniște, nu mai aude nimic, dar nu poate mișca un deget.

Stăteam ghemuită pe patul din cameră și revedeam scena: prietena mea și-o trăgea cu iubitul.

Cu iubitul meu.

În mod normal, după un mic scandal cu cel cu care împarți casa, patul, bucătăria, viața pe scurt, nu te deranjează dacă dă fuga la o bere cu prietenii. Nici măcar dacă știi că o să se lungească până spre miezul nopții, întinzându-se la jointuri și shoturi de tequilla. Poate îți dorești să fii singură. Să ascuți Zaz sau Red Hot Chili Peppers, să faci inventarul garderobei de primăvară și să-i arunci la gunoi lucrurile împrăștiate prin dormitor.

Ei, dar n-am apucat să mă gândesc prea mult la asta, că m-a sunat măică-sa și m-a chemat la ea. Tipa mi se părea super-tare, ca toate mamele de băieți care arată ca o soră mai mare și nu se bagă să-i ordoneze viața progeniturii, ci doar vor să fie prietene.

Eram... prietene.

Chiar dacă aveam pe mine doar niște colanți și un tricou, am pus la repezeală o geacă, luând mobilul într-o mână și cheile mașinii în cealaltă. Orașul era murat și ai fi zis că toți amatorii volanului au ieșit să-și facă plimbarea de sâmbătă seara. Când am ajuns, m-am învârtit un pic pentru un loc de parcare, dar cum erau

ocupate, m-am dus în spate, unde știam că e mai liber. Aici am văzut mașina lui Flavius, dar nu mi s-a părut nimic în neregulă. De obicei, nu se duce la băut cu mașina. Toate bune, numai că m-am apropiat. Și atunci mi-am dat seama că mașina lui se mișcă! În primă fază am zis: „Dă-mă naibii, e cutremur sau ce se întâmplă?”. Dar, văzând că eu stau bine în mașina mea, am coborât și m-am apropiat cu teamă, tastându-i rapid un mesaj iubitului meu. După care am auzit semnalul pe care îl scotea telefonul lui când primea mesaje de la mine. La început n-am văzut bine. Pe urmă am crezut că nu văd bine. Eu mă uitam la ei și ei la mine. Păreau speriați. Mai speriați decât mine. Olga și-a dus o mână la gură. Cred că a strigat ceva, iar atunci a apărut moaca stupefiată a lui Flavius. Era pe jumătate dezbrăcat, cu gura căscată de parcă ar fi țipat. Mut! Parcă urmăream un film fără sonor.

M-am întors la mașină și am demarat. Când am ieșit din parcare, l-am văzut în oglindă. Se dăduse jos și se uita după mine, cu o mână în cap. Ca un idiot!

Creierul îmi era amorțit. Se zice că psihicul uman face timpul să explodeze în jurul unui eveniment șocant. Și atunci ai impresia că un accident durează o veșnicie, iar înainte și după el n-a mai existat nimic. Nu-ți amintești să fi existat ceva. Totuși, ce bine îmi aminteam evenimentul! Stăteam ghemuită în pat și revedeam scena, iar și iar, descoperind detalii noi la fiecare reluare a filmului. În tot acest haos sufletesc, lumina telefonului cu soneria dată la minimum m-a trezit. El sau maică-sa. Ori poate amândoi. Naiba să-i ia! Îmi doream să simt ceva. Ură, ori milă, ori durere, orice. Nu știu exact să-mi definesc sentimentele.

Simțeam cum totul venea de-a valma și am început să plâng. Apoi m-am întors pe burtă și am dat drumul hohotelor. Nu știu cât a durat, dar era al dracului de bine și de rău, în același timp. Durea, dar parcă mă și mângâia. Când am rămas fără lacrimi m-

am dus în bucătărie să-mi fac un sandviș. Și, deodată, în timp ce tăiam cașcavalul și spălam niște frunze de salată, mintea a început să-mi funcționeze din nou.

Cum putea cineva să fie atât de tâmpit? Cu Olga?! După niciun standard nu era mai frumoasă decât mine. Nici mai sexy. Poate îl atrăgea părul ei blond? Ce ar fi putut să fie, de ce să facă asta?

Citiseam într-o revistă că bărbații inteligenți preferă lângă ei o femeie cu părul mai închis la culoare. Ce ironie! Chipurile, bărbații deștepți preferă brunetele.

Ha!

Nenorocitul ăla era iubitul meu. Mă rog, așa crezusem. Iar nemernica aia, prietena mea. Și pe asta o crezusem. Însă când am mușcat din sandviș nu mai credeam nimic. Oftam printre înghițituri și căutam o explicație rezonabilă pentru care alesese să mă înșele cu Olga. Nu știu cum m-aș fi simțit dacă m-ar fi înșelat cu alta, dar ceva îmi spunea că obiectivul lui era pur sexual.

Și uite așa am început să plâng iar. Mi-am turnat un pahar de vin și am verificat telefonul. 74 de apeluri nepreluate! Unul de la maică-sa, unul de la Corina și 72 de la el. Și atunci mi-a picat fisa: cretinul era și laș. N-avea curajul să sune la ușă ori să încerce să se apropie în vreun fel.

După care au început să apară tot felul de revelații. Toți nervii din ultimul timp, toate crizele absurde de gelozie, plus serile tot mai dese în care mergea la fotbal sau la bere. Atâtea și atâtea! Ar fi meritat să rămână fără biluțe și, în mod normal, m-aș fi gândit cum să-l ajut în acest sens, probabil că de asta nici nu avea curaj să vină.

Dar mie îmi venea să râd. M-am uitat la poza noastră, care trona pe ecranul telefonului. Mă pregăteam s-o înlocuiesc, când a început să sune.

Era Corina, veselă ca o florică.

– Trebuie să ajungi la mine cât poți de repede, Corina! N-ai idee ce s-a întâmplat!

– Alexandra, ține-te bine!

Poftim! Țara arde și florica face tumbă. Îmi venea s-o strâng de gât.

– Adrian m-a cerut în căsătorie!

– Doamne, nu pot să cred! Spune-mi tot. Când s-a întâmplat, unde, cum?

Uitasem deja de ale mele. Nu știam prea bine ce reacție să am, dacă să fiu afectată, șocată ori plăcut surprinsă.

– Păi... știi că am mai discutat de câteva ori, dar niciodată serios, știi? Vorbeam pe Skype. Deodată, îl văd că dispăre. Fâșâie ceva pe-acolo, apar niște flori de-o parte, pe urmă capul lui, fix în cameră: „Vrei să fii a mea pentru totdeauna?”. Băi, m-am înmuiat toată, știi?

Dat fiind că era vorba de ei doi, nu mă mai mira nimic.

– În sfârșit, omul s-a hotărât! Felicitări, draga mea!

– Merciii... Ascultă, în seara asta trebuie să merg la părinții lui Adrian, dar mâine seară sărbătorim, da? Rezerv o masă unde mergem noi de obicei. Întâi ne vedem la restaurant să mâncăm ceva, e bine așa? Vorbește tu cu Olga și cu Flavius, iar eu o să...

Turuia întruna. Logic, nu știa nimic. Am așteptat să facă o pauză.

– ...După ce-ți închid ție, o sun și pe Daria. O să-l chem și pe Doru, și pe... Alo, m-auzi?

Am oftat.

– Da... Cred că va trebui să petrecem fără ei. Acum vreo oră și-o trăgeau în mașină.

– Băi, ești nebună?!

– Nu, doar cretină...

– Ți-aș spune că-mi pare rău, zău, dar sună ca dracu'!

– Mda, cam așa stă treaba...

– Nici nu știu ce să-ți spun, pe bune. Cum, de când? Povestește-mi, vreau să aud detaliile.

I-am reprodus faza pe scurt. Succint, ca-n filmele mute și, eventual, proaste.

– Ca să-ți spun sincer, iar acum pot s-o spun, parcă presimțeam că nemernicul ăsta o să facă un rahat de genul. Știi că ți-am zis mereu că nu e pentru tine. Și se pare că nu m-am înșelat. Caracterul lui dubios n-a întârziat să iasă la lumină.

– Mă rog, se însera... Dar de ce nu mi-ai spus-o mai des? De ce nu ai încercat să mă oprești dacă mă vedeai că iau decizii greșite?

– Alex, tu nu ascuți nici de maică-ta. De fapt, știi bine că până nu te lovești cu capul de toți pereții nu te simți bine.

– Chiar așa?

– Chiar așa, pușor. Doar nu voiai să ne certăm din cauza unui papițoi. Te uitai la el de-ai fi zis că-i iei măsurile pentru statuie.

– Bine. Să lăsăm asta...

Undeva, în adânc, simțeam că nu spune prostii. Eram chiar eu. În plin avânt, cu capul înainte. Ca berbecii!

– În orice caz, Coris, dacă simți nevoia să zici că sunt o idioată, nu mă supăr.

– Ha-ha! a făcut ea, și vedeam cum își dă, ironic, ochii peste cap. Da, aș putea să-ți spun asta, dar nu vreau să fac pe moralista cu tine. În plus, amintește-ți de câte ori ți-am zis că e ceva cu Olga. Nu m-ai luat niciodată în seamă. Tu visai să te măriți. Credeai că l-ai prins pe Dumnezeu de un picior.

– Da... La naiba, am chef să bocesc și să mă închid în casă câteva săptămâni!

– Hai, să nu te aud smiorcăindu-te, Alex! Precis ai consumat un teanc de șervețele. Nici măcar nu cred că-l iubeai, sincer îți spun. Uite, în seara asta ai voie să fii sensibilă, dar...

– Nu, nu, știi că am devenit o persoană sensibilă de la divorțul părinților mei. Și de atunci simt totul mult mai acut.

– Alexandra, nu începe! Legi toate dezamăgirile de divorțul ăla blestemat. Ai tăi ți-au fost mereu alături, apreciază asta.

– Da, bine, chiar nu vreau să începem o discuție pe tema asta.

– Serios acum, ești în regulă?

– Sunt pe naiba... am răspuns simțind că-mi vine iar să plâng.

– Cretinii ăia doi trebuie să plătească pentru ce ți-au făcut, știi?

– Crezi că mă pot gândi la asta acum, Corina? Pe bune...

– Pentru asta e prietena ta aici. Vreau ca Flavius și Olga să primească o lecție de care să-și amintească până la sfârșitul vieții lor. Și nu oricum. Trebuie să fie o răzbunare cu stil, grandioasă, știi?

– Nu cred, poate ar fi mai bine dacă i-aș trata cu indiferență.

– Nuuu, Alex! Poate asta și așteaptă ei. Să fie lăsați acolo, în zeama lor de dragoste.

– Hî?!?

– Stai liniștită, mă ocup eu! Crede-mă, aș juca-o în picioare pe Olga. Iar pe ăla... pe... pe... pitecantropul ăla! Aiii... mamă, ce i-aș face!

– Nu știu ce să zic. Mă gândesc că poate chiar s-a îndrăgostit de el.

– Tu glumești acum, nu? Stai puțin, chiar glumești! Nu pot să cred că îi găsești scuze.

M-am gândit. Nu glumeam.

– Nu o spun ca o scuză pentru ea, dar știi cum e... până la urmă, inima face cum vrea ea.

– Hai, lasă-mă, Alexandra, pe bune! M-ai vedea pe mine făcându-ți una ca asta?

Mi-am amintit că după-amiază îi aruncasem o cămașă în coșul de gunoi de lângă birou.

– Nu, bineînțeles.

– Și atunci? Despre ce naiba discutăm aici? Nu avea dreptul și punct. Dacă s-a îndrăgostit, așa cum zici, ar fi putut foarte frumos să-ți spună, că doar erați prietene, știi?

– Of, Coris, mă doare al naibii de tare. Nu e corect...

– Multe lucruri nu sunt corecte în viața asta și totuși se întâmplă. Astfel de oameni ar trebui pur și simplu îndepărtați din jurul nostru. Da, ai dreptate, răzbunarea nu e o armă tocmai bună, nici măcar eficientă. Iar simpla ta indiferență o să doară și mai rău. Cel puțin pe Flavius. Sunt sigură că el o să încerce să te caute.

– Sper să nu. Nu vreau să-l mai văd. Niciodată.

Chiar niciodată? Oare îmi doresc asta cu adevărat?

– Păi, cred că o să dai nas în nas cu el, pentru că sigur va veni să-și ia lucrurile, mai devreme sau mai târziu. La cât de scârțar e, n-o să lase nimic în apartament, cel puțin nu din ce a cumpărat el.

– Mda, nu m-ar mira nici pe mine... Stai puțin. Se aud bătăi în ușă. Cred că e el.

– Să nu-i deschizi! a strigat Corina în telefon.

– Da, zic uitându-mă pe vizor, ca o băbuță curioasă.

Nu-mi venea a crede. Chiar el era la ușă, mieunând umil.

– Iubito, te rog să...

– Tu chiar ești nesimțit? Cum poți să ai atâta tupeu să apari aici?

– Dar am venit acasă. Unde să mă duc? Iubire, aici e casa mea, te rog...

– Hai să fim serioși. Să nu uităm că asta e, totuși, casa mea. Na, că i-am zis-o! Flavius s-a simțit întotdeauna prost, pentru că eu am o casă pe numele meu și el nu.

– Alexandra...

– Măi, cap-sec plin cu tărâțe, nu mai bine dispari tu, cu Olga ta cu tot, și mă lași pe mine să-mi văd naibii de viață?

– A fost o greșeală. Hai să o lămurim. Oricine greșește. Știu că sună aiurea, dar lasă-mă să-ți explic.

– Uite ce, nu am de gând să-și deschid. Dacă insiști... am să chem poliția!

– Dar...

– Ce ordinar, am zis, îndepărtându-mă de ușă, cu telefonul la ureche. Poate să stea pe preș până mâine dimineața, ca un câine plouat, n-am de gând să-i deschid.

Am zâmbit în sinea mea și parcă mă simțeam mai bine.

– Mare zdreanță, a adăugat Corina. Alex... ești OK, vrei să vin la tine în seara asta?

– Nu, Coris, stai liniștită. Am nevoie să fiu singură.

– Te rog eu, scoate-l din minte 24 de ore și mai vorbim după petrecere despre... acest om care va deveni un nimeni în curând. Ah, stai, era deja un nimeni. Te pup, draga mea! Sună-mă dacă ai nevoie de mine, da?

– Pup și eu, pa-pa, am răspuns și mi-am dat seama în acea secundă cât de singură mă simțeam.

Am lăsat telefonul pe noptieră și m-am uitat pe geam. Se vedea o stea. Fix una. Și nu știu cum am ajuns cu gândul la părinții mei. Iar îmi venea să plâng. Aproape ca atunci când am aflat că ei nu vor mai locui împreună. Și astfel îmi treceau prin minte imagini din urmă cu zece ani. Parcă-l văd pe tata cum se bărbiera, aruncându-i mamei câte o privire prin oglindă. Ea plângea și nu voia să accepte ce i se întâmplă. Parcă și văd discuția dintre ei.

– Nu te mai iubesc, Silvia. Dar hai să ne purtăm ca doi oameni maturi. Știm amândoi că nu ne mai leagă nimic în afară de copil.

– O, nu! Dacă pleci din casa asta, poți să uiți de noi, Dan. Nu mai vreau nimic de la tine.

– Silvia, nu mă amenința! Aveți nevoie de mine. Și-mi iubesc copilul. Nu poți să mi-l iei și nici să mă îndepărtezi de el.

– Dacă ți-ar fi păsat de noi câtuși de puțin, n-ai fi procedat așa.

– Silvia...

– Cum o cheamă, o cunosc? a întrebat ea suspinând, cu fața umflată, parcă tranfigurată.

– Nu te ajută cu nimic să afli cum o cheamă și nu, nu o cunoști.

Certurile au continuat până târziu, când tata a mângâiat-o, a sărutat-o pe frunte și i-a promis că totul va fi bine. Însă din ziua aceea l-am văzut din ce în ce mai rar. Venea și mă lua de acasă, ne plimbam, mâncam la restaurant, râdeam, povesteam și simțeam că trăiam. Când mă aducea înapoi, nu intra niciodată în casă.

– Ai să rămâi întotdeauna fetița mea, să ții minte asta! mi-a spus tata, la un moment dat.

Între timp, lucrurile au început să se schimbe. Dacă la început ne vedeam de trei ori pe săptămână, în ultima vreme ajunseserăm să ne vedem tot mai puțin. Se pare că muncea foarte mult. Papa. Papa al meu. Poate nu va realiza niciodată cât m-a rănit.

Eram îndrăgostită, adoram și iubeam uniforma lui albă de pe vremea când era marinar. Îmi dădea sentimentul că tot ceea ce făcea este nobil. Eram tristă cu fiecare plecare a lui pe vas, dar îl iubeam enorm când îl vedeam îmbrăcat astfel și eram mândră de steluțele pe care le purta pe umăr. Poate de aceea îmi plăcea prietenul lui mai tânăr, Denis. Pentru că și el purta uniformă. Era pilot, dar tot în